

**ESTUDIANTS  
UNIVERSITARIS  
AMB DISCAPACITAT****Creixement**

A les universitats catalanes hi ha **2.109** estudiants amb discapacitat, segons dades del 2011. En un any el nombre va créixer el **14,4%**. En els darrers sis anys, el **275,9%**.

**Afectacions psicològiques**

El grup d'alumnes amb discapacitat que més va créixer en els últims anys va ser el d'afectacions psicològiques: entre el 2008 i el 2011 l'increment va ser del **76,5%**

**Psicologia i Dret**

Les carreres amb més alumnes amb discapacitat matriculats van ser **Psicologia** (181), **Dret** (169), Administració i Direcció d'Empreses (104), estudis relacionats amb la **informàtica** (100) i Humanitats (69)



**Els estudiants** Alicia Casas i Jordi Lesán, en una aula de la Universitat Autònoma

GEMMA MIRALDA

*Les activitats van des del suport a joves amb síndrome de Down per emancipar-se fins a l'hort solidari*

## UdG, líder en projectes de voluntariat

**JOSEP PLAYÀ MASET**  
Girona

**E**l voluntariat social entre els joves universitaris espanyols va créixer durant el curs passat en nou de cada deu centres. En alguns, la demanda supera fins i tot l'oferta de places i en les de Girona, València, Navarra i la Complutense de Madrid la solidaritat arriba a més d'un centenar de projectes. Un estudi de la Fundació Mutua Madrileña indica que el 91% dels centres dirigeix la seva activitat a projectes d'acció social en camps com la discapacitat, la immigració o l'exclusió social.

Rosa Terradellas, vicerectora delegada d'Estudiants, Cooperació i Igualtat de la Universitat de Girona, explica que el curs passat s'han desenvolupat unes 125 activitats en què han participat 1.300 estudiants. Aquests poden obtenir fins a 6 crèdits de lliure elecció amb les 25 hores de formació i les 125 d'activitats solidàries, que podran ampliar a unes altres 50 o 100. Un

dels programes més nous és el de suport a la discapacitat denominat *Pis amic*. Consisteix en el fet que dos estudiants poden allotjar-se gratuïtament en un pis de la residència universitària durant un any i ajuden per períodes de tres mesos dos joves amb síndrome de Down que es preparen per emancipar-se. De dia els estudiants van a classe, mentre els joves amb Down, lligats a la Fundació Astrid 21, treballen, i després coincideixen al pis i els ajuden i preparen per fer el salt a una vida autònoma.

Un altre programa és el que es realitza amb el suport de la Fundació Ramon Noguera consistent en l'acompanyament a discapacitats intel·lectuals a tallers ocupacionals, sessions de quimioteràpia i activitats de lleure (20 places).

Terradellas destaca un altre programa que estan a punt d'impulsar des de la UdG. Es tracta de l'hort solidari. Estudiants voluntaris, amb professors, ajudaran persones amb dificultats a treballar en un hort que s'instal·larà al campus de Montilivi. L'activitat es farà a través del Centre Cristià i l'objectiu és conrear productes naturals que se cediran al centre d'acolliment La Sopa, l'entitat del bisbat que dona menjar a persones indigents.

A diferència d'altres universitats, el voluntariat de la UdG funciona en col·laboració amb entitats socials que són les que paguen els monitors i realitzen les funcions de tutoria sobre els estudiants. "Per a un territori petit com és el de les comarques de Girona, aquest model permet una vinculació més gran amb les entitats i tenir una oferta més àmplia", reitera la vicerectora. En alguns casos, aquests voluntaris necessiten un curs de formació, com és el cas dels voluntaris del càncer, els de presons, els que acompanyen discapacitats en pisos o els que treballen en temes de robòtica.

L'èxit d'aquests programes han portat la UdG a programar-ne tres per a l'estiu, amb 120 places, per a colònies amb discapacitats, acompanyament en presons i suport a la Creu Roja.

algun moment puc tenir un atac epilèptic, com em va passar l'any passat a Anglaterra. No he d'anar explicant, just en el pitjor moment". A Manchester també va tenir contacte amb un equip semblant al de l'Autònoma. No creu que necessiti més temps per a un examen i li encanta llegir i escriure, així que no hi ha problemes típicament acadèmics. "Per a mi és més important saber que el professor sap que puc tenir ansietat i he de sortir de classe i anar-me'n a casa. I després parlem per correu electrònic".

Tenir un trastorn bipolar té una bona dosi d'estigma. "Per això sempre treballo amb el mateix grup a classe. Ells ho saben, tinc la seva ajuda per a apunts si és necessari". Una altra cosa és l'exhibició. Quan a l'aula s'ha sabut el seu cas s'ha sentit malament, li ha fet mal estar en boca dels altres.

La medicació minva alguna de les seves facultats. La memòria a curt termini, per exemple, també la capacitat de retenir. "Però la meua bipolaritat em dona aquest puntet de superioritat que m'ajuda", reconeix amb certa ironia. "Ara em sento com els altres, no millor".

**H., Asperger, estudia Ciència Política**

### Un company de suport i la gravadora

■ H. no té cap interès a donar el seu nom ni a descriure en primera persona el seu cas. Però està satisfet de cursar la carrera de Ciència Política i Gestió Pública a l'Autònoma. És un jove de 23 anys exigent a qui li apassiona la política. Té un trastorn de l'espectre autista i aquesta és una important barrera per anar a classe, però no per al coneixement. Ell pertany al grup dels d'alta funcionalitat. El seu diagnòstic va associat a una gran dificultat per les relacions socials. Això, a classe, corre el risc de ser interpretat com a rebel·lia o mala educació. No té el telèfon de ningú de classe. Ni li resulta còmode treballar en equip. Ni prendrà la iniciativa. Per això la mediació de l'equip del Piune és fonamental perquè els seus professors puguin entendre les seves característiques sense malinterpretar-lo.

També interfereixen en la seva atenció alguns pensaments obsessius que li impedeixen de seguir el que passa a l'aula: per

exemple, un mapa (li apassiona la geografia). Per això l'ajuda portar una gravadora.

Les seves dificultats socials, derivades de la medicació per controlar una depressió més gran durant l'adolescència o el rebuig a diverses escoles han dificultat el seu desenvolupament acadèmic. I tot això acovardeix, convida a tancar-se en un entorn que no sigui gaire hostil.

Per això cursar aquest grau a Bellaterra és un repte per a ell i per al programa d'atenció a alumnes amb alguna discapacitat. Per exemple, una ajuda bàsica és comptar amb un company de classe voluntari que es converteix en el seu enllaç: per a apunts, per a exàmens, per avisar-lo de canvis i novetats. Una altra ajuda essencial ha estat que els tècnics del Piune planifiquessin amb ell les assignatures i el seu ritme. "És molt autoexigent i es posa metes molt altes. Posa molt de la seva part i no aconsegueix demostrar el que sap", descriu la mare. Per tant, els especialistes del Piune van discutir amb ell un pla que li permetés èxits sense excés d'exàmens alhora. Utilitza l'anomenada via lenta. És una programació més flexible que facilita, per exemple, matricular-se de menys crèdits cada any.